

Digisyrjintä ikäihmisten näkökulmasta

1. Kuinka varmistetaan, että ikäihmiset pysyvät digikehityksessä mukana?
2. Miten voidaan tarjota ikäihmisille riittävästi tukea ja resursseja, jotta he voivat kehittää tarvittavia digitaalisia taitoja sekä lisätä motivaatiotaan digitaalisten palveluiden käyttöön ja osallisuutta yhteiskunnassa?
3. Mistä ikäihminen löytää luotettavan “digimentorin”, joka voi auttaa?
4. Onko ikäihmisellä mahdollisuus saada tuettua asiointia tilanteissa, joissa tarvitaan digitaalisia taitoja?
5. Kuinka voidaan varmistaa, että kaikille ikäihmisille on tarjolla vaihtoehtoisia ja kohtuuhintaisia palvelutapoja verkkoasiointin rinnalla? Esimerkiksi tilanteissa, joissa pankkipalveluiden hinnoittelu eroaa merkittävästi eri asiointitapojen välillä.
6. Miten digituen tarjoaminen voidaan ratkaista pienissä, maaseudun kunnissa, joissa väestö on ikääntynyttä ja asuu pääosin haja-asutusalueella?
7. Miten varmistetaan vaihtoehtoiset keinot asiointiin sellaisille henkilölle, jolla ei ole taitoja tai varaa hankkia laitteita tai kykyä ottaa niitä haltuun?
8. Halutaanko säilyttää perinteiset palvelukanavat, kuten puhelinpalvelu, kasvokkainen asiointi ja paperilomakkeet ja kenen vastuulla on valvoa, että nämä toimivat yhdenvertaisesti digipalvelujen rinnalla?
9. Miten kunnissa suhtaudutaan vanhusasiavaltuutetun ehdotukseen, että kunnille säädettäisiin velvollisuus koordinoida ja tarjota saavutettavaa digitukea myös niille, joilla ei ole omia laitteita?
10. Miten voidaan vaikuttaa asenneilmapiiriin, kun kohtaamme paljon sellaisia ikääntyneitä, jotka toteavat, että ei ole laitteita eikä ikinä hankita?
11. Tulisiko edunvalvonnan valtuutuksen markkinointia aktivoida esim. kuntakierroksena ja kenen vastuulle se kuuluisi?